

Въ вечеринкитѣ и срѣщитѣ, за които се спомѣнжъ, не останжжъ незачекнжти и тия сѣрбско-български недоразумѣния. Сѣрбскитѣ вѣстници, надѣхрани отъ единъ, безъ мѣрка буенъ патриотизмъ, който минава въ чистъ шовинизмъ, отъ ревностъ да възвеличжтъ паметъта на Вука, печатажъ статии и стихотворения, напѣстрени съ захласнжти апострови. Ту изъ Видинско, населението корѣ Вука, че го отдѣлилъ съ своитѣ етнографични трудове отъ *общата майка Сѣрбия* (!); ту изъ Софийско, което така сжщо плаче и въздиша за Сѣрбия; ту изъ Македония, която тжжи, че Вукъ не е можалъ да споходи и омайнитѣ нейни мѣста, та да чуе крѣшнитѣ пѣсни на македонската *сѣрбкиня* (!). А наредъ съ тия статии и стихотворения идѣжъ и нападкитѣ и ругателствата срѣщу *бугарашитѣ*, не само въ Скопие, Солунъ, Прилѣпъ, Охрида, Велесъ и други страни въ Македония, нъ и срѣщу *бугарашитѣ* въ Софийско и Видинско. Всичко това изненади искренитѣ приятели на южнитѣ славяни, а най-много гоститѣ, които бѣжъ дошли изъ Далмация и Хрѣватско.

Изникванието на сѣрби въ Скопскитѣ, Кратовскитѣ, Кумановскитѣ, Велезскитѣ, Прилѣпскитѣ, Охридскитѣ, Дебѣрскитѣ, Битолскитѣ и другитѣ окржзи въ Македония; изникванието на сѣрби въ Софийско и Видинско — бѣше необяснимо за тия приятели, които до сега знаехж, и то на основание на сѣрбски свѣдения и извѣстия, че въ всичкитѣ тѣзи мѣста населението е българско; повече нѣщо, тѣ знаехж, че и въ источнитѣ крайове, Зайчеръ, Гургусевецъ, Алексенецъ, Нишъ, Пиротъ, Враня и други, които паднжжъ политически подъ Сѣрбия, населението е българско. Това тѣ знаехж, и по историята, и по географията, и по етнографията, заради това статиитѣ въ вѣстницитѣ, па и статиитѣ въ сѣрбскитѣ списания бѣше за тѣхъ необяснимо. Понеже въ вечеринкитѣ и срѣщитѣ нашитѣ братя сѣрби бѣжъ щедри и прѣщедри въ изливание на братски чувства; понеже тѣхнитѣ изявления за едно задружно и общо братско работение бѣжъ най-възтържени — то на нѣкои отъ тия приятели бѣше дошла тая хубава мисль, да се на-